

En un diumenge cap al tard

Un diumenge qualsevol cap al tard. El sol es ponía per darrera els arbres i la Serra. Oposant-se als seus raigs, la contínua corrua de cotxes baixava cap a la gran ciutat. Només, a la vora meu, el tic-tac insistent del rellotge trencava el silenci de la casa.

Passaven les hores i ell dormia; un món de somnis corria, com pel·lícula, pel seu front. Cada vegada menys temps per tant temps que voldriem.

Una ciència que avança a llargues gambades va inventar el cotxe per anar més ràpid d'un lloc a l'altre. Després: un tren, un avió, un coet... més endavant ¿què?...

Una ciència que ha inventat màquines, calculadores..., tot subordinat a un ressort capaç de donar el més complicat dels resultats.

Passaven les hores i ell dormia.

Apart: cinema, fotos, posters, toca-discos, cassets..., tot vist des de darrera un got de ginebra enterbolit pel fum. Ara aquí, després allà, sempre voltant. «Quina gent!». «No m'entenen». «Vull la meua vida!». Crit de repressió! Imitació del crit fins el més llunyà ressò, i per tant, deformació del crit. Silencis. Sexe... crim... Tanmateix, un bonic trenca-closques.

Si heu arribat a llegir tot això, direu: a què vénen totes aquestes paraules més o menys mal lligades sintàcticament? I jo us pregunto: i a què ve que tingui de posar aquestes paraules, més o menys mal lligades, i no d'altres?

I ara, ia màquina que amb un botó ho deia tot no respon.

Apart: Té ara el cotxe s'espantilla. L'avió s'estrella. El coet no arriba a destí.

També: «Bah! el cinema? avorrit». Fotos?, massa exactes; pintura abstracta.

Crit! Crit! Crit que venç, i al mateix temps en fermenta un de nou per a derrocar-lo. I de nou Crit! Crit!... Aquells ulls em deixen. Allà hi ha una altra figura. No, tampoc m'agrada! Una nit de prostitució; un home malalt; gelós; ràbia... mort! Massa diners! Droga, «que bonic», després suïcidi, «era un tio!», crim. S'ha acabat.

Però nosaltres tossuts enllà. Què? Aquell que prediquen els capellans? Boig! Nosaltres tossuts enllà. De pressa. Un accident en un segon i mort. S'ha acabat.

Què vols que et digui. Vols dir que és tan boig aquell? Ulls que et miren, es queden amb tu per sempre. T'estimen! Crit de «veritat». Lliure! Tanmateix, ell té més diners, jo menys, però també visc amb Pau! Amor! Llibertat! Pau!

Passaven les hores i ell ja no dormia. Sols pensa: per què som tan egoïstes, si a la fi, si Aquell vol, deixem d'existir aquí però, tanmateix, si en fem cas viurem eternament?

J. Galobart

CANTO

*Pablo Casals ha muerto,
¡Cuánta sabiduría se ha llevado a su tumba!
Tras de sí, queda un reguero de alegría.*

*Ha muerto ¡sí!
pero ha dejado una huella en su paso.
Ha vivido y ha muerto;
jese es nuestro destino!
pero no hay nada absurdo en su vida.*

*Le recordará la Historia.
Le recordará el pueblo,
¿le recordará tú?*

*El creó belleza,
¿qué creas tú?
El creó alegría,
¿sonríes tú?
El vio en la indiferencia, amor.
¿Amas tú?
El oyó los pájaros,
¿los oyes tú?
El supo captar la belleza de la flor,
¿sabes tú de su existencia?
El era libre,
¿crees en la libertad?*

*Somos piedras arrastradas por el torrente
que no saben donde irán a parar.
Unas... chocan contra otras,
otras ni se dejan escuchar,
las que más, son silenciosas,
las que menos...
¡qué importan en la tempestad!*

*Y una de «esas», eres tú, Pablo Casals.
Que el mundo se entere de ese tu paso,
y si te entienden...
¡Puedes descansar en paz!*

R. MARTÍN

TALLER DE LAMPISTERIA
Y ELECTRICIDAD

Isidro Casals

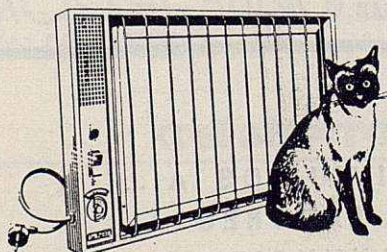
Neveras Lavadoras Cocinas
Objetos regalo Listas de boda
Exposición y venta de toda clase de
aparatos electrodomésticos

El Rieral - Teléfono 45

SANTA EULALIA DE RONSANA

Vendedor Oficial de

sol-Thermic^{sa}

Calefacción
eléctrica
como el calor
del Sol